

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Epigrammer

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Epigrammer", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 312. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid57440/facsimile.pdf>
(tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

EPIGRAMMER.

I Polen.

Man nyser tre Gauge, og straks har man sagt
imod sin Vilje en Sætning,
og samme Aften har Muravieff
pr. Telegraf en Beretning,
og samme Nat blier man greben i Hast,
og midt i sin danske Betutning
faar man enten et kejserligt Kors
eller og en kejserlig Knutning.
Thi hvad man har sagt, var Tilfældets Værk,
men, hørt af et russisk Øre,
det kan til den højeste Kejsergunst
eller og til Siberien føre.
Thi vogte sig vel hver Ungersvend
at nyse paa Rejsen i Polen,
og vogt dig for Hirschsprungs Snustobak,
samt for at se imod Solen!

En Dame.

„Hvad er en Dame?“ Du spørger med Suk
og med en tankefuld Mine. —
„En Dame, det er et Spørgsmaalstegn
midt i en stor Krinoline.
Og Krinolinen er Sansbedrag,
kun Blæst paa udspændte Fjere,
og Spørgsmaalstegnet, min kære Ven,
er meget hyppigt ej rære.“

Komiteen.

En Dag, da Satan fik i Sind,
at intet maatte ske,

313

saa skaffed han i Verden ind
den første Komité.
Den voksed. — Det gør Satans Værk
jo altid, som bekendt.
Og før man vidste ret, hvordan —
den blev — et Parlament!

En Magt.

Én Mands Vilje er en Magt,
som kan Bjerge flytte.
Tusinds Viljer, sammenlagt,
rokker knapt en Hytte.

Gravskrift.

Ideen var hans eneste Føde.
Ak! Det var intet Under, han døde!

Leveregel.

Tro halvt kun, hvad man skriver,
og aldrig, hvad man siger.
Der gives ej saa fin en Gift,
som den man kalder Smiger.

Haab.

„Mens der er Liv, er der Haab!“ — saa lyder
Daarernes Tale. —
Først naar Livet er endt, dæmrer det dybeste
Haab.